

[Udenrigsministeren.]

lige af vore repræsentationer, og de hjælper på mange områder med til at formidle handelssamkvemet mellem typiske udviklingslande og vort land; så der foretages alligevel noget for at sætte handelen i gang, for at bringe nye ideer frem, for at knytte nye kontakter.

Dette International Trade Center, jeg just nævnte, som GATT og UNCTAD driver i fællesskab, samarbejder Danmark også med. Vi yder tilskud til det, vi er med til at tilrettelægge studiebesøg, kurser og markedsundersøgelser osv., og det er alt sammen noget, der sigter i den retning, der her er peget på.

Det ærede medlem hr. Stinus spurgte, hvordan det var gået med det forslag, jeg stillede på UNCTAD-konferencen for et år siden, den 12. marts 1968, idet jeg i den tale, jeg havde lejlighed til at holde i plenarforsamlingen derude, foreslog, at man skulle træffe beslutning om en tidsplan for præferencer, for supplerende finansiel bistand, og sagde, at hvad man nu ikke nåede på UNCTAD-konferencen, kunne man måske nå i styrelsesrådet i løbet af foråret 1969. Jeg tilføjede, at man måske kunne træffe sådan beslutning især for de nævnte områder og måske også med hensyn til råvareordningerne, og at man eventuelt kunne holde styrelsesrådsmødet på ministerniveau.

Jeg kom med det forslag for ligesom at lægge pres på konferencen, for konferencen var på det tidspunkt i et vist dødvande. Jeg havde ikke haft mulighed for at være der i begyndelsen af konferencen, og da jeg kom dertil, fortalte man mig, at man var netop i en situation, hvor der ligesom ikke var nogen ny udviklingsmulighed, og det var anledningen til, at jeg prøvede på, om man fra dansk side kunne give det et skub på dette punkt. Nu kom konferencen senere frem til at fastlægge proceduren for disse spørgsmål; kort kan man vel sige, at det forslag, jeg stillede, blev fuldført, dog ikke sådan, at man ville holde styrelsesrådsmødet på ministerniveau, men at man fastlagde en tidsplan, som ville tage disse spørgsmål op netop i løbet af 1969.

Det ærede medlem spurgte endelig om lavprisimporten fra udviklingslandene, og også med henblik på en bemærkning fra det ærede medlem hr. Sigsgaard vil jeg

gerne sige, at det har naturligvis ingen hensigt at lave en præferenceordning for u-landene, som er sådan indrettet, at i samme øjeblik udviklingslandene påfører os en virkelig konkurrence og bliver konkurrence-dygtige, så griber man ind og stopper det. Det, der må være meningen, er, at man skal skabe et system, der sikrer u-landene en vis rimelig vækst — også på områder, hvor deres konkurrence kan blive følelig. Når jeg sagde videre, at en markedsødelæggende konkurrence ikke er i u-landenes egen interesse, og at der må tilvejebringes en vis sikring derimod, så hænger det sammen med, at hvis man gør sådan noget alt for ensidigt eller pludseligt, så kan man virkelig være med til at ødelægge markedet. Det ærede medlem hr. Sigsgaard spurgte: hvad er en markedsødelæggende konkurrence i grunden for noget? Det er en konkurrence, som får lov at virke på et enkelt område, på et enkelt land, altså f. eks. alene på Danmark, hvor vi ligesom skal bære hele denne eksport fra et udviklingsland, som andre lande spærrer af for, hvor vi ligesom tager hele byrden på os. Heri indgår dumping og andre handelsarrangementer, som vi må værgе os imod. Men det betyder ikke, at vi kun skal tage imod en konkurrence, hvor den ikke betyder noget for os. Det betyder bare, at man i begges interesse, altså både det eksporterende udviklingsland og det importerende industriland, skal bære sig så fornuftigt ad, at man ikke ødelægger økonomien for hinanden.

Det ærede medlem hr. Poul Dam havde nogle, jeg synes udmærkede bemærkninger om, at vi er de frelste og de sikrede, og alt, hvad der sker af forkert på dette område, det er de andres fejl. Sådan plejer vi altid at diskutere her i landet. Det er lige meget, hvor vi optræder, så er vi de gode, og hvis ikke andre kan få øje på det, så plejer vi også at fortælle dem det. Men hvis man skulle blive alt for selvsikker, så kunne man jo lytte til det ærede medlem hr. Sigsgaard, som i sandhed holdt os for øje, at vi var måske ikke helt så sikrede eller så gode, som nogle kunne tro at vi var.

Når hr. Poul Dam sagde, at vi kunne yde politisk bistand og støtte i internationale forhandlinger, så er det rigtigt, og det sker også i mange tilfælde, men jeg tror nok, at man i andre tilfælde vil opleve, at mange